

ДІЛО

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто пошт. шлани 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає
від 11—12 год. перед
полуднем.
Рукописи не повертаються.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 8-00 зок.
Чвертьрічне 18-00 „
Піврічне 34-00 „
Річно 68-00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар.
Франції, Італії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 7-50 зок., Німеччині 7-50 зок.,
Швейцарії 8 шв. фр., Чехословаччині
30 ч. к., Румунії 180 лей, Бельгії
7-50 зок., Австрії 7-50 зок.,
Збірна адреса 1 зок.

Телеф. Редакції 29-41.
Друкарні: 29-25.
В СПРАВІ ОГолошень
ЗВЕРТАТИСЯ до АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Син Скоропадського заручився з донькою кн. Константина?

МОСКВА, ПАТ. „Харківський Комуніст“ повідомляє, що провід українських монархістів і Бердін породив в останньому часі тісні зв'язки з монарх. колами рос. еміграції. Українська група Полтавщин-Остранинці прийняла участь в діяльності монарх. організації „Роса“, а син Скоропадського заручився з

донькою вел. кн. Константина. На заручинах був присутній командант палубатійської білої армії ген. Бермонт-Авалов, багато старшин райхсверів та вищі службовники німецького з'їзду-стау закорд. справ. За українськими вістками, боссу організації мали приділити до штурмових відділів.

Жахабність, чи „валяй дурака“?

МОСКВА, ПАТ. Населення, що належить до німецької меншини в СРСР, почало в останній час діставати з Німеччини численні гроші допомоги. СРСРська преса опублікувала низку випадків, у яких совітські німці переда-

ють ці гроші на допомогу комуністам у Німеччині й оголошуючи листу жертводавців, пише що тим німцям допомога не потрібна, навпаки: СРСР може дати допомогу безробітним у Німеччині.

Боротьба за армію Америки.

ПАРИЖ, 6. 3. ПАТ. З Вашингтону повідомляють про бурливе засідання бюджетової комісії в конгресіонарській армії. Комісія відкинула вимоги Детласа Мак Артура, шефа генер. штабу американської армії, що вимагав устаткування фінансової армії на 100.000 т. пацієнтів армії на 210.000 воїнів і ухвалила

зтримати армію на висоті 130 тис. а гвардію стрільців — 100 тис. Відповідаю до того зменшено теж бюджетові видатки армії до 279.541 тис. дол. супроти проєктованих армією 340.523 тис. дол. та зокладу на доваляцію долара обізнані число воєнх літаків з 845 на 290.

Довкола панами Ставіського.

ПАРИЖ, ПАТ. На чолі слідчої влади, яка має справу з справою вбивства радника Пренса, стоїть комісар Боні, зупинений на своє давнє рішення. Акти справи доведено, зізнанням обвинувачених листів, наголошено до поліції в Діжоні в Парижі. Багато осіб домагається пересуду. Не брали теж і фальшивих доносів, які жертвою вбивства теж відомий російський письменник Пушкін, але він зміг продовжити свою роботу в справі вбивства Пренса. Преса повідомляє, що прокуратор в Діжоні заявив, будь-які зв'язки вбивства на добрий слід. На питання, чи знає він уже прізвища обвинувачів, прокуратор відповідає: „Ля Ліберте“ повідомляє, що тут з про прізвища осіб, замінених в аферу Ставіського. Ці особи сповняли всі прикмети й доручення Ставіського, не виключаючи шпигерства, не було ознак в потовних джерел доходів Ставіського.

ПАРИЖ, ПАТ. Дослідження тальонів чести Ставіського відбуваються в енергійному темі. Тієї слідчої суддів і відповідний технічний персонал працюють над описом, класифікацією і реєстрацією тальонів з чеками, згодом фотографують їх і за оба боки. Фотографічні світлини перешли до парламентарної комісії шпигерства тиння. На одному тальоні не було прізвища особи, яка одержала чек, а тільки прізвище: де Агасі Віктор Гіко. Показалося, що під цим адресом мешкає бувший міністр Ес. На цій основі поліцейські догадуються, що чек був випущений на прізвище міністра. Депутатський Ес енергійно заперестував проти тих алогів.

ПАРИЖ, ПАТ. Преса преса дивується, що парламентарна комісія приважує так мало ваги прізвищу співзасідателю, яку почав у 1921 р. Ставіський „Кло-Ріо“ з з'їздом групою Бармата з метою зловити бан. „Фігаро“ пригадує, що ім звернуло особливу увагу на діяльність з'їзду-стау Ставіського, Бармата й запитує як довго Франція триматиме у себе цього небезпечного чужинця.

ПАРИЖ, ПАТ. „Амі де Непаль“ репродукує великий дослідок неваральності, які вилучили Ставіському міністерство справедливості в дні 1 жовтня 1932 р. Тоді й був Ставіський з очима в очі, хоча вже до того часу був уперто знівельований за обман, а хоча проти нього тоді існувало дві скарги за обман. Щодо цього скарги ці ні повністю дістав оглядко чи не законно.

ПАРИЖ, ПАТ. Замінених в аферу Ставіського режисерів Дарієса і Дібарі передали до Ко. Прохання Вовора і Геліна зупинити й на тому суд відмову.

ПАРИЖ, ПАТ. Міністр справедливості Шерон відбув конференцію з першим президентом аспіраційного суду і прокуратором республіки. Слідчий суддя в Парижі пересудував обогодні допирого Ставіського Романіно й дружину Ставіського. Оборону Ставіської взяв відомий паризький адвокат Моро Джаффері, який домагався провізоричного звільнення Ставіської з в'язниці.

ПАРИЖ, ПАТ. Міністр судівництва Шерон припинив в урядуванні прокуратора Ірабо, якого лист з заявами приїзди до Ставіського напав підчас одної ревізії. Ірабо признав, що він писав такий лист, але грошей від Ставіського не брав і не робив для нього нічого, а коли його переконили до в'язниці, Ірабо влаштувала проти нього демонстрацію.

ПАРИЖ, ПАТ. Підчас допиту довіреного Ставіського, Романіно, заявив він, що більшість тальонів чести Ставіський спалив сам а він мав тільки ті тальони, які є в руках слідчої влади. Романіно заявив теж, що слідство виявить повну його невинність в афері з чеками.

ПАРИЖ, 6. 3. ПАТ. Комісар Боні, що мав виїхати до Діжон, залишився ще в Парижі, де, як догадуються, шалодяться дитини, що мабуть викривлять обвинувачів Пренса. На 9 ц. м. відвали до слідчого судді 6. мін. Далімі.

ПАРИЖ, 6. 3. ПАТ. В Парижі викликали велике враження ревізії англійської преси на тему шпигерської діяльності Ставіського. Як кажуть ці інформації Ставіський мав продати німецькому урядові план французьких фортифікацій за суму рівноварту 100 тис. фунтів.

ПАРИЖ, 6. 3. ПАТ. У слідстві в справі вбивства Пренса триває вчора важкий факт: проф. патологічної анатомії у Діжоні, д-р Кін, що робив аналізу поодиноких частин зливних останків Пренса, знайшов сліди затроєння організму органічними субстанціями в роді кокаїну, хлороформу або алькоголю. Як дісталася отрута в організм, тоді устатувати. Д-р Кін те ж саме теж устатувати чи затроєння було смертельне, чи ні.

Треба відмітити що це звідомлення д-ра Кіна суперечить зі звітом д-ра Кон-Аббреста, що в зливних останках Пренса не викрив в'язної отруї. Знаючи кажуть, що ці ріжні вислідні дослідів задекларували від ріжних методів аналізу обох лікарів. Д-р Кін робив її хімічною дорогою, досліджуючи почівку, шлунок і легені Пренса, д-р Кон-Аббрест — гістологічною метою. В обличчя тих суперечних думок відомий спеціаліст наказав вивести додаткові дослідів й оглядання трупа.

Як
тан далі піде,

то Ви прогасте
нагоду

І не набудете права участі у першому і другому льосуванні „Діла“.

Ще сьогодні

можна вислати перереплату
згорн
за час до кінця червня ц. р.

Заходом Товариства „УКРАЇНСЬКА ЗАХОРОНКА“, відбудеться дня 14. березня ц. р. в селі „Ріжнороностей“

Вечір ритмічно-плястичних танків п. Оксани Суховерської

у виконанні її учениць. Подробиці в афішах

Звичайні Загальні Збори

Видавничої Спільки „ДІЛО“, кооператива з обмеженою поручкою у Львові.

відбудуться в суботу 17. березня 1934 р. в год. 4-30 по полудні в локалі Редакції „Діла“, Ринок 10. II. пов.

Деліний порядок:

- 1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
- 2) Звідолення з діяльності за 1933/34 рік.
- 3) Звіт Контрольної Комісії.
- 4) Відчитання звіту Рек. Союзу з переведення ревізії.
- 5) Розділ чистого зиску або покриття страти.
- 6) Зміна статуту.
- 7) Внески і залити.

Річний звіт, річні рахунки і біланс видані в локалі Видавничої Спільки „Діло“ до перегляду членів. Надзірна Рада.

ФІРАНКИ, КОВДРИ, ПОСТІЛЬ

від найвибагливіших до найдешевших

ВІРІБНЯ

ВАНК, Марійська Площа ч. 6.

Насіння

городовини, господарське і квіточе, огородинні чі приладдя, засоби до побороювання рослинних шкідників.

дешеві шпирци поручає фірма: **Е. ФРЕЕГЕ**
Львів, Трибунальська 3, телефон 55-70.
Шкільні на балансі випускає franco. 75/33 2-1

Жидівський журналіст про положення на Україні.

(Кореспонденція з Америки.)

Згинялі копії й копії на українських полях. — Погукання за винювниками ушкодженого трактора на селі. — Колективні господарства на Україні і відношення населення до них. — Як селяни борються з колективізацією.

Г. Лянг, кореспондент нью-йоркського жидівського тижневика „Форвард“, помістив в кінці грудня 1933 р. довшу кореспонденцію у своїм лівинку під наг. „Що я бачив і чув на селі України“. Хоча досить часу минуло від написання його допису, то всеж таки він не втратив своєї вартості і тому тут передаємо його по змозі в дослівній перекладі.

Наш автомобіль — пише Лянг — загинув. Дороги стали цілком непрохідні від болота, а рови по обох боках дороги наповнилися водою. Все це наслідком недавнього дощу. Серед постою ми мали нагоду оглядати поля, як далеко лише можна було досягнути оком. Копії сіна, копії жита й пшениці стояли цілими рядами. Все було ажато чи скошене, але не було часу вимолотити. Сіно й паша, не зведені до стоділ, погалили на полях.

Це було ранком, як ми вирушили в дорогу. Сонце піднялося тепер вгору і з півкоп та копич почала підноситися втора пара. Здавалося, що горять цілі поля на цілі милі довкруги. Ні одного чоловіка не можна було побачити на полі. Ми їхали через Україну, до українських сіл, про які світ чув або не чув, що там літами царить страшний голод.

Так, світ чув і не чув...

Вільше ніж один раз за останню весну, літо й осінь опускалася куртина над совітськими провінціями й околицями, а особливо над совітськими республіками. Треба було совітському урядові щось зробити, щоби заграження не мала доступу ані не могла вглянути або й почути, що там діється. А як почали на світ передиратися вісті про голод на Україні, то совітський уряд опішню розголошував, що це неправда, що лише десь там в якомусь селі люди голодують. Але яка була причина голоду, цього старалися всіма силами недопустити заграження.

Однак не могли стримати вісток від російського міста. Зпочатку пробувала влада розпускати поголоски, що то селяни сприсяглися проти міста і не хочуть давати збіжжя. Далі казали, що селяни ховають хліб для себе. Потім з міста почали гнати молодого й старого на село до роботи. Заставляли фабрики і почали висилати фабричних робітників на село, щоби вони через ніч

стали добрими рільниками. Але Москва не хотіла пустити на село чужоземців.

Коли я сказав одному своєму товаришеві, американському журналістові, що в частину моєї подорожньої програми зарахована Україна й Білорусь, він зазнав: „Ще вам не вдалося. Вас туди не пустять...“ Але, коли я незабаром показав йому паспорт, а в ньому стояло, що я можу їхати на Україну, то він не міг цьому повірити і почав сам оглядати паспорт, щоби переконатися, чи це правда. І таки побачив. Там стояло: „журналіст“ іде на Україну. Тоді я зрозумів положення загражичного журналіста в Москві.

Я відвідав українські села, заки я ще прибув до Києва. Зі мною їхала особа, докладно познавнена в колхозах і совхозах і мала мені все розяснити. Його праця в тій околиці давала йому також вільний вступ до місцевих комітетів.

З віком поїзди виглядають перегнуті копії дуже пригноблючо. А коли ви приїдете і оглянете все те зблизька, то воно вам виглядає ще страшніше. Наш шофер мовчить. Провідник, що їде зі мною, також мовчить. Ми не маємо що говорити і завертаємо з дороги, звертаючи до найближчого села.

До села влізати попід вежу, зроблену з тичок і висохлих гілзок дерева. По обох сторонах їде паркан довкруги загорою. Зі сторони по двіри на вежі виложена з деревляних кавалків форма зорі, теперішнього совітського емблеми. По середині звазіди, між двома шаблями, знаходиться портрет Леніна. Червона краска патків через дощ вже ополовіла. На самім верху вежі завішені два червоні прапори, але в такій формі, що вони хрещувалися.

Жовірі в довгій плащі, з крісом перевішеним через плече сидів на одній стороні паркану близько вежі. Шапка засунулася йому на очі, він цілий був скорчений, кріс виставив високо понад плече. Він дрімав. Він навіть не змінив своєї позиції, коли прийшлося йому розмовляти з моїм товаришем.

Коли ми підїхали від солдата, шофер усміхнувся до мого провідника і сказав: „Це шлагер“. Шлагери бувають у цілм совітським господарстві. Вони мають карти на харчі, навіть на такі,

всього роду матеріали воєнні — та інші найдешевше в текстильній лавці.
„ТАНИЙ СКЛЕП“ — 3. Залеский, Львів, Галицька 8.

яких мало-хто інший може дістати. На полях людей полягає ціла система на дотик. Навіть солдатами в „шлагери“.

В селі відбувався „допрос“, отже йшли до двох місць. Кількох солдатів в крісах на плечах сиділи також на виглядах авті, яке стояло на роздоріжжі між двома селами. Дорога була вся в болоті. Болото було прикрите гілками дерев для легкого переходу.

Йшов допит за ушкодження трактора. Це був „колективізований“ селі. Селяни привели мене до „колхозу“. Тепер об'єднані селяни, що вони саботують. Наводять цілу низку фактів. Кожний новий факт є для мене більш цікавим. У світі розголошено, що Сталін обіцяв колективізацію, а з Москви приїждять цифри, які це показують. Незабаром приїдуть вісті, що вже всі села в Росії колективізовані, а приватних сільських господарств там нема.

Про Україну вже запевняли, що вона перекрита колхозами. Так показують навіть цифри. Однак між цифрами все щось не згадується. Що там діється серед цифр і фактів? Незадоволені селяни, яких привели до колхозів, що вони не задоволені. Вони виставили саботаж, щоби шкодити полям і ушкоджувати машини, щоб їх колхоз не мав змоги спроваджувати.

На сотках колгоспів селяни почали страйк. Вони відмовляють всякій роботі. Вони не розпочинають праці машинами. Страйк змусив аломити, бо селянина арештували разом з його жінкою й дітьми. Таких селян виставляють на етапу в далекі околиці. Їх заставляють працювати в радгоспах (совхозах). Це є державне господарство, в яких селяни трактується як робітників. Подібно, як у фабриках. Також заставляють їх до праці в копальні, або при планні ровів чи оправляванні поля — цілком як кидається арештантами до праці.

На страйках не кінчиться спроба селян. Вони передумують над саботажом. Останній раз вони саботували засів. Колхозники вимагали на засів від уряду. Вони платять або їдять або частиною збору. І в колхозах є робота

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 8. БЕРЕЗНЯ 1934.

М. ВОЗНЯК

Слід зацікавлення Шевченка Галичиною в 1843 році.

(З нагоди 120-літніх роковин народження поета).

У своїх споминах, писаних у старості, згадав Яків Головацький також про своє познаномення з Плятоном Лукашевичем у Львові 1839 р. Підкреслив, що „Лукашевич обіцяв багато, але не додержав слова“. Головацький передав йому Львівський літопис із метою надрукувати його в Росії. Віднашов його Денис Зубрицький в архіві Ставропігійського Інституту, а що не потрапив його відчитати, показав його професорові теології Венедиктові Левицькому з словами, що бється об заклад, що ніхто у Львові не всміє відчитати рукопису. На те заявив Левицький, що в нього є богослови, котрі прочитають його. Левицький запечатав книгу, лишивши два найбільше печатні листки з Львівським літописом, і передав рукопис Маркіянові Шашкевичеві. У семінарії вознісся з рукописом, вознісся, але не зміг розібрати його. Тоді Шашкевич приніс його Головацькому, що мав уже нагоду займатися такими роботами у графа Тарновського. Головацький узявся за діло й не встав від рукопису, доки не розібрав його всього. Описав Зубрицький дав Головацькому переписати його. Копію літопису „внимав“ у Головацького Жегота Павлі й дав Войницькому, що й надрукував його з масою помилок у журналі „Przegląd Naukowy“, а „Пл. Лукашевич обіцяв надрукувати його по-руському й не додержав слова“. Із тому хтось украв оригінал Львівського літопису з Ставропігійського Інституту і аж у 1865 р. надрукував його Антін Петрушевич із копії Головацького).

У Львові був Лукашевич, очевидно, в першій половині 1839 р., коли Яків Головацький почав свій лист із 14. (2.) липня 1839 р. такими словами: „Відкінь уже ждаю від Вас листу, а годі ся діждати. Як гаразд виїхалисте із Львова, так і чутки о Вас нема, а не знати чому — чи листи не доходять, чи мабуть о нас позабулисте. Ох, не забувайте, будьте ласкові, на свою, хоть положенієм далеку, але серцем дуже близькою братію. Пригляділістесь вблизі нашій нужді, пізналістесь, як у нас все руське наоціп сонно лежить, ледви де зачуті якесь нерухаве життя, а годі ся пробудити, годі підвестися на ноги. У нас все як с каменем... щодень то тяжше, щодень то гірше, особливо із цензурою — вона, як видно, ледви що пропустить касаючогося історії народній — відтак будьте ласкові старайтесь, щоби хоть у Вас тая літопись Львівська, що я Вам поручив, могла б бути напечатана. Донесіть же нам, що із нею дієся, чи віддалисте ю на руці Господній) Максимовича, чи самі думаєте іздати — чи вже одобрена цензурою, чи ні, і коли печататиметься? О тім всім не забудьте нас інформувати, бо не так я, як Г. Зубрицький о ній клопочеся“).

Далі питав Головацький за новинки української літератури й „чи нема якої літописи дотикаючоїся історії давньої або і новітньої України або Южної Русі“).

Лукашевич відповів швидко по трьох місяцях, 8. жовтня (26. вересня) 1839 р. з Березани. Що це перший лист Лукашевича до Головацького, видно вже з того, що Лукашевич писав на початку листу, що після андруського миру ніколи не писав галичанин до персявця, себто що Головацький перший написав лист до Лукашевича й він на нього відповідає. Тут тишався, що галичани не забувають за „нашу Малу Русь“ і згадують „нас ко-

ли Васькевичі. (Із записок Якова С. Головацького. Літературний Сборник, Львів, 1885, сс. 36—39).

*) В. Науменко. Листи Я. Головацького до М. Максимовича та Пл. Лукашевича. (Матеріали Науковий 30 років, Микола, 1915, с. 43).

*) Там само.

заків“, та прохав Головацького сказати Ярицькому, щоб він не сумував за Львівським літописом, бо що Лукашевич узяв, те рано чи пізніше доведе до ладу. „Уже сегодня“ моя кореспонденція в справі петербурської царя. Здавалося йому, що через шість місяців буде літопис надрукований. „По-вашому“ зветься скоро — додавав при цьому Лукашевич“).

У рік по першому листі написав Яків Головацький із Бродів 13. (1.) липня 1840 р. другий лист до Плятона Лукашевича. Давши йому за присяку „Українських сцен“ Костямарона, писав Головацький ось-що: „Спасибі Вам Українцям, що Ви не цураетесь ані історією, відділенням від рідного корня, ані глушеного чужими бурями, але ще жакі продераяущимся скрізь колючі боліки до цього сонінка і обіцяючим світ, а коли торонкі плоди видати. Поможіте, браті, дратися до сонця, щоби світ у пудлих не загинів“. Прохавши звістки про українські новинки, про нові харківські або київські видання, про „Український Сборник“ Срезневського, про те, „чи не відкрилося яких пам'яток історичного „прослізнуло“ через цензуру“ Головацький не діждався від Лукашевича відповіді на свій другий лист, бодай в його надрукованій кореспонденції нема й слів відповіді.

Навіки, а надрукованій кореспонденції Якова Головацького зустрічається збіжжя до посередньо стверджує перериване листування між Головацьким і Лукашевичем.

(Далі буде)

*) Д-р К. Студинський. Кореспонденція Якова Головацького в літах 1836—49. Львів, 1930, с. 78. Лист до Головацького переслав Лукашевич 1840 р. В. Зап. там само, с. 20).

*) Український Народний Збірник, с. 44.

*) У дарунку від Антона Петрушевича дістався згаданий рукопис бібліотека київського університету.
*) Володимирів о. Максимові Шашкевичі й Якову

Товари
благатні

ВОВНИ, ШОВНИ, ПОЛОТНА, ПОСТІЛЬ

Ф. Ожеховський

Найбільший вибір. — Найнижчі ціни.
Львів, Ринок ч. 29.
7153 7-180
Телефон 25-55.

те, як за міру. Але роботу колхозів оцінюють не за дії, а за годину. Відповідно до дії праці, лінійні платять у формі безплатного хліба або інших потрібних річей, а докопи навіть і гроші грошей. Коли колхоз ушкодить засів, і гроші грошей, а ще й шкідливі платять хліба платити за шкідливі. Отже такий відносно кожен час колхозу. Отже такий відносно кожен час колхозу. Отже такий відносно кожен час колхозу.

Іншою формою саботажу є пошукати машини. Вранці в селі, в ліній а тепер перебуваю, йшло про ушкодження кавалок з трактора. Що це воно за підпалений випалок, виказав мені заглядом

Акційна Спілка для будівельного промислу. Ім'я Іван Лешинський у Львові, подас до відомої акційної спілки.

XII. Звичайні Загальні Збори

Звичайні зборяться на 15 квітня 1934 року в годину конференційний сали Кооперативного Банку „Дістатер“ за Рухом ч. 20 в такий денний порядок:

1. Засідання Управління і представлення рахункового звіту за 1933 рік;
2. Засідання Надзвичайної Ради з висвіду перевірки рахунків, балансу та рахунку зисків та втрат;
3. Затвердження звітності, балансу і рахунку зисків та втрат та ухвалення Управління і Надзвичайної Ради.

Ухвала щодо розділу чистого зиску:

1. Вибір 3 членів Надзвичайної Ради;
2. Вибір зиску.

Хто має 10 років, має право одного голосу на Загальних Зборах. Щоб виконувати право голосування, треба акції, що доказують право голосування, зложити вказівку на 5 днів перед Загальними Зборами в лінійній Кооперативного Банку „Дістатер“ у Львові, за Рухом ч. 20.

Акціонери, які бажають собі, щоб в інших справах були помічені на денний порядок, можуть погодити це внесення найзаймає до дня 28 березня ц. р. на адресу: Акційна Спілка для будівельного промислу (Ім'я Іван Лешинський, Львів, ул. Потоцького 36).

Львів, 3. березня 1934.
Управа: ппа. Інж. Роман Колтунюк
п. Павло Дурбак

мій товариш подорожі. У бюрі колхозу було зробить оголошення до всіх колхозів і совхозів у цілому краю. Там було сказано, щоб кожний колхоз ховав свої трактори під дах, коли нема праці. А коло трактора має бути поставлена сторожа. Весь час, чи трактор працює, чи ні, він має бути охороняний. За це відповідав управитель. І як стався шкода, то він відповідав за неї так само, як і той, що ушкодив. За ушкодження трактора приходить кара смерті.

У часі слідства вийшли на яву факти, як то зникли трактори. Перш усього можна зазначити трактор на полі на час дощу і він починає ривити. За це саме ви можете бути розстріляні. Відтак може якась частина машини затубитися. Отже трактор непридатний до праці. При-тім можна мати ще й особисту користь. Уряд обіцяв нагороду, як хто знайде і принесе до відповідного бюро загублену частину машини. Отже хтось може привести таку агуду до бюро і не жалати ніякої заплати. Але зате хоче чоловік мати „протекцію“. Він дістає призначення, а через призначення стає і „шлягером“. Зчасом він дістає і більший кусник хліба. Така то ціна хліба тепер у Совітах...

Але в часі мого переїзду через українське село виявилися ще й інші способи саботажу, які відкрили мені цілком нову сторінку про Совіти. Саме судили молодого хлопця за саботаж. Його батько належав до „кулаків“, тобто до селян, що мали ще трошки майна. Коли він не хотів віддати майна в колхоз, забрали його і його жінку та вивезли світами. Це був виправовий чоловік. Хлопець бачив це пасивство над батьком і матір'ю. Він відвернувся від них, оголосився до комуністів і сам став офіціал членом комуністичної партії.

Через два роки він вернув до свого села як комуніст. Тут був уже колхоз, в якому працювали селяни звагою його батька. Він вступив також до колхозу. Але це зробив він з деякою цілю. Він почав саботувати цілий колхоз, руйнував поля, машини

(Докінчення буде.)

СПИСОК
управнених до участі
в першому і другому
ЛЬОСУВАННІ „ДІЛА“

(Надіслана передплата за час до кінця червня ц. р.)

371) Остап Луцький, посол. 372) Д-р Любомир Макарушка. 373) Інж. Лев Шепарович. 374) Д-р Маркіян Смішко. 375) Радник Антін Рак. 376) Д-р Михайло Соневіцький. 377) Д-р Володимир Машкевич. 378) Дир. Микола Скрипка. 379) „Народна Торговля“. 380) Михайлас Янович. 381) Проф. Іван Галушинський. 382) Катря Гриневичева. 383) Стефанія Кульчицька. 384) Оля Мрищівна. 385) Дир. Евстахій Нагірний. 386) о. Богдан Липський — всі зі Львова. З краю: 387) Євген Лібацький. 388) Д-р М. Нижанківський, Киверці. 389) Стефан Тищенко. 390) Інж. Іван Гноновий. 391) Д-р Іван Бартків. 392) Сергій Закрасний. 393) Гілар Юрченко. 394) Філімон Кульчицький. 395) Інтерналі П. П. Духови. Семині, Крем'янець. 396) Д-р Олександр Церковний. 397) Проф. М. Вишиванюк. 398) Володимир Затхей. 399) Надія Шкар. 400) Юрій Липицький. 401) Фридерик Майстер. 402) Адольф Марків. 403) Яків Фартушний. 404) Федір Сумневич. 405) Монастир оо. Василіян, Жовква. 406) Д-р Микола Багряновський. 407) Григорій Хомяк. 408) Д-р Арсен Річинський. 409) Д-р Ілля Салагуб. 410) о. Теофіл Чайківський. 411) о. Волод. Мармаш. 412) Одарка Брикович. 413) Стефан Кривак. 414) Григорій Лебедович. 415) Д-р Михайло Павлик. 416) о. Мирослав Черкавський. 417) Софія Ульявська. 418) о. Василь Кнос. 419) Юлія Тимкевич. 420) Василь Павенський. 421) Павло Панченко. 422) Д-р Іван Малко. 423) Василь Вец. 424) о. Михайло Пирожок. 425) Юрій Кіркиченко. 426) Дмитро Хоптян. 427) Д-р Олександр Лев. 428) о. Мирон Колтунюк. 429) Максим Гнідан. 430) Семен Войтюк. 431) Антін Басай. 432) Українбанк, Рівне. 433) Льонгін Кобилляньський. 434) Теодор Назарчук. 435) Теодор Мусій.

(Дальший виказ в чергових числах.)

смерті, що були у зв'язку з пацифікацією. А скільки осіб було тяжко побитих і покалічених! Не кажемо вже про ті матеріальні шкоди, які виникли з пацифікаційної акції. Як усе те зважити, то дійсно мовчанка і брак всяких заряджень у цій напрямі дають притоку до застасови.

В ділянці законодавства переведено цілу низку законів, яких вістря звернене проти свободи нашого національного розвитку. Насамперед дозволю собі звернутися до закону про устрій самоврядування. Перед відомою декларацією з 14. березня 1923 р. були переговори між польським урядом і рішенням комісії Анганти, у висліді яких прийнято зобов'язання Польщі щодо надання Східній Галичині широкого територіального самоврядування — так тоді ті зобов'язання сформульовано. Остаточно уряд зовсім не прийшов з конкретним проектом закону, який полагодував би це питання.

Вправді ухвалено закон з 26. вересня 1922 р. про т. зв. воєвідське самоврядування, але це закон рамовий, який не приніс ніякого змісту. Зате мин. року внесено проект закону про частинну зміну самоврядуного устрою, що його парламент ухвалив; той законопроект є запереченням самоврядування, протилежністю того, що представляє собою самоврядування. Характеристикою того закону є передовсім те, що самоврядні функції відібрано громадським самоврядним союзам, а громадські органи стали органами державної адміністрації. Очевидно, що в цих умовах абсолютно не можна сподіватися ніяких користей для справжнього самоврядування і не може бути мови про самоврядування по думці декларації з 14. березня 1923 р.

Проект конституційного закону, поминаючи інші недомогання, вносить дуже важку, дошкулу для українського населення новість у тім напрямі, що українське населення є виключене від активного та пасивного виборчого права до сенату. Введено там диференціацію громадян на таких засадах, що для українців у сенатських виборах абсолютно нема місця, так, що остаточно знайшлися ми на становищі громадян якоїсь другої чи третьої класи, на яких тяжать обов'язки, титари оплачувати податки, динини і т. д. включно з обов'язком військової служби, без участі в громадянських правах.

(Докінчення буде.)

МАТЕРІЯЛИ

на мужеські убрання. Найновіші зразки, величезний вибір

по фабричних
цінах
тільки у фірмі

„ДІМ МОДИ“

71/53 1-5

Львів, пл. НАРІСЬКА ч. 4.

На парламентарній арені.

Промова сенатора д-ра Антона Горбачевського, виголошена на пленарнім засіданні сенату 26. лютого ц. р. при генеральній дебаті над бюджетом.

(Продовження.)

Особливу опіку розтягає уряд над усіма громадянами та установами, що їх українські громадяни закладають із свого почину для господарської самопомочі чи для культурно-освітнього життя. Рішні постанови поліційно-адміністративні, поліційно-огневі та всякі інші розпорядки приношують тут, якщо йде про те, щоб яка установа не була заснована, або як іде про те, щоб існуюче товариство або установа розвинулася.

Головний орган виконавчої влади державної адміністрації, поліція, відзначається особливою реакцією, якщо йде про українських громадян, або українські установи. Громадяни української народності є безперервно під поліційним наглядом, без огляду на своє суспільне становище та без огляду на те, чи колинебудь мав який конфлікт з кримінальним законом і був йому підвладний, чи компетентна влада розглядала над ним цей нагляд, або ні. А цей нагляд є дійсно надзвичайно дошкульний: слідує за кожним кроком, вступляють у відносини приватного життя, так що люди живуть у постійній вишківній стані поза правом.

Громадяни української народності сидують нервно до деяких чинити та маніфестацій, до яких вони на основі обов'язкового права не можуть бути змушені. Один приклад: Вже ніхто не каже тут про маніфестації, які не знати які були заборонені з приводу ухвали зміни конституції, переведеної в союмі 26. січня 1934 р. Зараз виборчого дня розпочалися ті маніфестації, очевидно не тільки тут, у столиці, але і по всіх провінціях по всіх містах та містечках. Мені знаві випадки з двох місцевостей, де заряджено маніфестацію при допомозі заборони зомів повстання. А коли деякі показували, що не були задоволені ухваленням

зміни конституції, уважали за відповідне не піти за цим окомом та не удекорували своїх домів, то державна поліція негайно з великою ревністю почала докопання з метою потягнути неслухняних громадян до відповідальності. Причиною репресій була тут негативна постанова громадян супроти одної ухвали, яка очевидно не має ще сили закону і до котрої не можна ставитися так, як до закону.

Загал українського громадянства стверджує на кожнім кроці, що всякі зарядження та розпорядки влади мають для нього тільки одну сторону: обов'язок носити титари без участі в правах і користях. В таких умовах трудно вимагати позитивного прихильного відношення до державної влади, якої посунення неоднократно нищать цінності моральні чи культурні, добути часто боротьбою цілих поколінь. І цим треба пояснити ту негативну реакцію, яка мала місце в 1930 р., а яка об'явилася у спорах дининих саботажах. Державна адміністрація не станула на висоті свого завдання. Ми були свідками жахом прийнятого явища, яке носило назву пацифікації. Я не буду наводити подробиць тої трагічної акції, бо вони у цій високій палаті відомі з тогочасної дискусії, яка з того приводу тут велася. Та зазначу тільки, що пацифікацію переведжено під гаслом збірної відповідальності не тільки в тих місцевостях, де притоку до цього давали саботажі, але вона відбувалася і приношувалася й також там, де про ті випадки зовсім не було чути. Всякі протести, представлення і прохання подати справу не мали успіху і ми нині є в тому положенні, що взагалі не знаємо, чи яку справу, зв'язану з пацифікацією, поладнано прихильно на користь тих, які були пошкодовані. А цей же факт — що тоді була кілька випадків

З ПОДОРОЖНИХ ВРАЖІНЬ.

Наш контакт з емігрантськими групами. — Зїзд українських емігрантських організацій. — Наше гостювання на тому зїзді. — Фільми українських діячів.

Використовували ми побут у Празі перетворенням на те, щоб вийти в контакт з усіми групами української еміграції та зорієнтуватися у їх настроях і зокрема зібрати інформації про їхнє становище до закінченої інформації в нас тепер справи національного українського конгресу.

На підставі переданих розмов я прийшов до глибокого переконання, що вся українська нац. еміграція, без огляду на різниці в її політичних і соціальних поглядах, широко прагне консолідації всіх національних сил. І зовнішні і внутрішні події вплинули на такий її настрій і зродили в ній такі бажання. Таким самим бажанням пройнята і та частина еміграції, що вважає себе безпартійною, політично незаріжкованою. І саме в тій групі непартійних зродилася та виросла на праському терені сама ідея конгресу.

Загально кажучи вся еміграція за винятком націоналістичної групи поставилася позитивно передовсім до створення підготовчої міжгрупової та міжпартійної підготовчої комісії до конгресу. Підготовча комісія повинна стати саме тим органом, який одинокий зможе зговоритись щодо платформи і програми конгресу; такої платформи і такої програми, які були б до прийняття для всіх відтінків української національно-політичної думки.

Так ставили ми справу конгресової підготовки в наших розмовах з усіми: і з радикальними демократами (проф. Мацієвичі Шулєгін), і з соціальними демократами (Мазепа і Феденко), і з соціалістами-революціонерами (Григоріш), і з хайборобами-державниками (Зон), і з представниками париської Головної Української Еміграційної Ради (Шулєгін, Сальський, Славінський, Смоль-Стоцький, Чикаленко, Шумицький).

Саме в часі нашого побуту в Празі відбувся там зїзд зорганізованої в Головній Еміграційній Раді у Парижі наддніпрянської еміграції. На тому зїзді стояла на денному порядку і точка про національний конгрес. Ми були запрошені на цей зїзд. З запрошення ми скористалися. Бажаючи понаймніше зі становищем зїзду до справи конгресу. На жаль цю точку президія зїзду того дня з порядку зняла. Нам пояснили, чому це сталося і ми порозумілись, коли зможемо про це поговорити з президією. Сам зїзд зробив на мене симпатичне враження. Наша гостиня на ньому була коротка, бо на нас чекали інші справи. А жалко, що ми були примушені його так скоро залишити, бо звідомлення з місць (з Польщі, Болгарії, Румунії, Франції, Бельгії, Югославії, Люксембургу, Чехословаччини та Туреччини) про життя-буття еміграції були незвичайно цікаві.

Всеж таки на тому зїзді я довідався, що в Головній Еміграційній Раді в Парижі зорганізована велика кількість української еміграції, розкиленої по всіх країнах Європи. Делегати, що були на зїзді, репрезентували, як мене інформували, понад 16 тисяч зорганізованої наддніпрянської еміграції. Головою париської Еміграційної Ради є проф. О. Шулєгін. На зїзді проводив нарадами ген. Сальський.

У Празі мав я змогу вийти в контакт з цілою низкою українських громадських діячів, що пробувають тепер на еміграції та обмінялись з ними думками на актуальні для нас теми. Крім згаданих уже в попередніх описах пп. інж. Гальки, проф. І. Горбаченського,

Політика й література.

ПАРИЖ, 6. ІІІ. ПАТ. У париських літературних колах викликає велике занепокоєння французький переклад книжки Гіллера „Моя боротьба“, який зановіло одно видавництво. Французький видавець, якому відмовили рішуче права перекладу, заявив в отвертому листі до преси, що з патріотичних мотивів вважає недолічним рахуватися з відмовою німецького видавництва, що має авторські права згаданої книжки і починає видавати переклад. Визначні французькі письменники, м. і. Ашар, заперечували палко проти цього, доказуючи, що ніякі політичні мотиви не обґрунтовують злочину проти авторської конвенції. На думку французьких письменників, ця справа понижує Францію і створює прецедент, який використовують акордонні видавці, видаючи без авторизації переклади з французької літератури.

ГАЛЯНТЕРІЯ ЖІНОЧІ І МУЖЕСЬКА У ВЕЛИКОМ ВИБОРІ — ПО ЦІНАХ ДУЖЕ НИЗЬКИХ. — Поручає Ф. ЗІГМУНТ ЗАЛЕСЬКИЙ
Ботини ч. 4. 26-130

проф. Антоновича й інших, приємно мені було зустрічатись і говорити з метким і рухливим інж. Яремимом, з палким д-ром Фришцином, з поважним д-ром Меридією, з милим інж. Каратинським, з заслуженим для української науки акад. проф. д-ром Степаном Смоль-Стоцьким, з проф. Шулєгіном, Славінським, Сальським, В. Садовським, Л. Чикаленком, Д. Дорошенком, Сірополком, д-ром Р. Смоль-Стоцьким, з молодим і скромним поліглотом Метельським, Зоном, д-ром Дольницьким, Вировим, Обідним, Животком, дир. Макаренком, д-ром Бойчуком, Мірним, Косенком, Зленком, Січинським, д-ром Якубівським, д-ром Кандибою, Д. Антончуком, з послом д-ром В. Залозецьким, Геродотом, Паращуком, з В. Приходьком і Васюком. Цеж цілий катейдоскоп індивідуальностей, влад, характерів і одночасно оригінальних думок та насвітлювань наших відносин і не лише нашого, але й чужинного життя.

Вас. Мудрий.

Австрійські справи.

Габсбурги. — Консультативний пакт. — Нова конституція.

ЛОНДОН, ПАТ. „Евню Стандарт“ вбиває, що небаром треба дождити рішучої акції з метою повернути монархію Габсбургів. Як каже щоденник, англійський уряд не має нічого проти цього. У британських колах відмічують, що мировий договір у Сен Жермен не згадує про акааа віднові Габсбургів. Документ, яким 6. цісар Карло визнав республіканський устрій Австрії згорів в пожежі австрійської палати справедливості в 1927 р., а формально цісар Карло вікопні не зрікався престолу. На перешкоді був би тільки декрет народних зборів з 1919 р., що вигнав усіх Габсбургів з Австрії, але сьогодні вони не існують, а вн. Штаремберг, командант Гаймвері, поставив внесок відкликати цей декрет. Союзні держави цікавляться тільки справою збереження незалежності Австрії.

ВІДЕНЬ, ПАТ. „Насс Вінер Тагблат“ пише, що Австрія, Мадярищина і Італія задумують заключити консультативний договір та зосередити ліквідацію економічних, не митних а регіональних договорів. В надії, що Чехословаччина до того договору приєднається і трудніша справа буде тільки з Німеччиною, бо оживлення Трипшикодитиме портам у Бремі в Гамбурзі.

ВІДЕНЬ, ПАТ. Тут відбувається паризька справа введення в життя нової тимчасової австрійської конституції, яку оголосить як урядом. Нова конституція не чіпає автономії окремих країн, краві сойма існують на основі. Творці нової конституції проти уніфікації й бажають зберегти догосподарні історичні форми.

Новий москвофільський провід.

За куліс діяльності „Русскої Сел. Організації“.

В грудні м. р. ми коротко інформували наших читачів про хід зїздів москвофільської партії, а саме: Т-ва Качковського і „Русскої Сел. Організації“. Ми, українці, були головні цікаві на те, яке становище займе новий виділ (совіт) „РСО“ під проводом радника п. Гулли, севіора Ставропірії, супроти політики й господарки посла Бачинського і комп.

Нині, по ульнві щойно двох місяців, уже маємо такі дані, про які бажали б ми тепер коротенько згадати. Склад виділу „РСО“ з початку давав підстави додумуватися, що поведе свою політику все таки по лінії потреб селян, на котрих, як самі провідники голосять опирають свою партію. Того ми ожидали в першу чергу від представника РСО п. Гулли, що мав серед українців і самих москвофілів марку: жалка говорів і почестей, але людина чистих рук! Це останнє показувало би на те, що п. Гулла не піддається впливам таких одиниць, які торгують „руською“ політикою, тейби січкою. Показалося, на жаль, що п. Гулла піддався в цілому під вплив таких діячів, як посол Бачинський, о. Яворський, редактор Сірко-Віланський і ін. А яку політику ведуть згадані панове, ми вже пераз згадували і вона загально відома.

І чому ми, українці, амушені займатись галицьким москвофільством? Ми вже давніше зауважували причини і про це широко писали на наших сторінках. Нині згадаємо, що українське громадянство не однаково підходить до розв'язки цієї затьняної проблеми серед нашого народу. Тому то й москвофільство дальше ширить серед нас деморалізацію і заносить націй загальний опані всеж такі делі школи.

Українське громадянство, гозовно інтелігенція, вважає справу галицького москвофільства за якийсь старий і вже не підашний пережиток. Легко казати собі його, або атакує його, себто москвофільство гостро, через що повстають не раз негодування, головню на провінції. Інші виправді алають собі справу з ваги такої аномалії серед нашого народу, але не найшли способу розв'язки: як треба ліллати і яку тактику прибрати, щоб цю аномалію зліквідувати. А слід пам'ятати, що для поневоленої нації навіть найменші національні і партійні розбіжності корисні саме для тих, котрим та тім завдають.

Всім нам відомо, які шкоди наніс посол Бачинський нашому всепарольному зорібкові і всім

нам звані процесові революції Бачинський. І щож? П. Бачинський даліше сидить в комісарській стільці в „Нар. Домі“, не зважаючи на старання й інтервенції як українців, так і самих москвофілів, (розуміється в імені та „Н. Д.“, а не „РСО“ або Ставропірії, яка є сплатарно обов'язана боронити інтереси цієї конституції!).

В чім-же умістовлюється та ліквідація цієї москвофільської? Про це скажемо кімсь словами.

Відомо, що організація партії „РСО“ і її проводу мала і дуже слаба. Опиралася „РСО“ на нечисленні гуртки політичних спекулянтів і карієровитів. І якщо ті люди наводять на соціальний-такій ґрунт у селян, то це лише злима і неспівомості і добродушності. Ті активні вже нині талергофці, прихиливши до Лєова деінде на якийсь аїд чи збори, вірні злима промовцям і їх дематорії.

Під таким „дуром“ відбувся і аїд „РСО“ м. р. Не найшовся ні один „руський“, який б був мав відвагу поставити запит: Що власне провід зробив і до чого прямує? Що зробив у справі „Нар. Дому“ і які приваго злима, що охоронити це майно перед ліквідацією? Де спевдіані фонди в „Н. Д.“? І т. д.

А що робить новий провід „РСО“? Зараз самого початку пішов мєльдунок до ББ радів і послами Бачинським та о. Яворським. П. Гулла який удавав перед „руськими“ а провідній злима Бач-ого, разом з ним покумався і разом з ним злима робить виїзди до рішних чинників, а злима в лютім п. р. до Варшави. П. Гулла злима „руським“ найникам, що міністра провідній дати більше, як вони самі сподіваються? Ож злима, що власнито дістали? І хто?

Нам відомо, що містерних 25 тисяч злима аж три маїні товариства: Ставропірії, Качковського і „Русскій Пріют“ доїшли. Нам злима на делегати і т. д., не дістали. „Защита Семі“ аїд „РСО“ ухвалив ратувати злима за злима, а ті самі люди і референти злима за злима Качковського рішали, що „Защита Семі“ не може платити, бо „руський“ народ не перекаже Цікало, що на не скажуть члени „Защита Семі“ і їм прийдеться платити по 500 злима.

Знаємо також, що п. Гулла злима злима злима для підняття своєї партії злима злима обіцяв?

Щодо другого запиту, то світливиці з провінції мають спроможність куди крашу, ніж міські, прислати на Виставу праці оригінальні й місцеві. Вони мають перед собою дуже вдячну й невичерпну тему — етнографію. Побут і звичай українського простонароддя, мода, прія, дають безліч можливостей, як цікаво підходити життю. Правда кажучи, як попередніх виставах етнографія була дуже слабо репрезентована й через

то вистави не відображали як слід українсько-го життя та не відображали завдань української фотографії. Інші народи дуже збиють про поточний етичний характер своїх фотографій, через що витворилися свої, спеціальні стилі світової фотографії. Ми теж маємо сюжети, не подібні до інших народів та цілі нашу фотографію зуміють найкраще схарактеризувати, як українську. Супроти цього поле до подису на Виставі мають у першу чергу стіт-ливі з країн.

Ключ однієї, які приймає картина не повинен бути „драконський“. Різном, що наша фотографія ще дуже молода, та не володіє сильною та широкою технікою, друге, що вже в самому правилу об'єкту кількість прийма-мих праць до числа 10.

А тепер коротка порада самим майбутнім учасникам Вистави: *погратувати справу по-можливо!* Речень коротких, бо до 5. квітня всі картини повинні бути прислані до вжитку Виставового Комітету. Комітет може вибрати 10 негативів з усіх своїх знімків. Побільшити їх теж не важко, тим більше, що приходить в поміч-чу в цьому випадку самі члени УФОТО, які отримали новий безкоштовний, тільки за зворотом коштів матеріалу, побільшувати до бажаних розмірів присилає праці. Виписи на Виставу коштують 3 дол. Всі справи, зв'язані з Виставою, посприятимуть референти, визначені Виставо-вим Комітетом, до яких звертатися треба по адресі: Я. Савка, Львів, Батрія 24.

Розпорядок про ренти для українських інвалідів.

У „Дзєнніку Устав“ з 5. березня появляється розпорядок міністра суспільної опіки та міністерства скарбу про ренти для воєнків інвалідів бувшої української армії.

З відчитової салі.

Українська проблема в освітленні біології.

В неділю, 25. лютого відбувся в салі „Української Бєсїди“ заходами Богословського Наукового Товариства і Академічного Сеніорату виклад д-ра Маркіяна Дзєровича на тему „Українська проблема в освітленні біології“. Виклад був повний цікавих та оригінальних думок і вислухав його з увагою понад двіста слухачів.

Розглядаючи правне становище родини в різних народів, вказав прелєгент на факт, що нації і держави, в яких родинне життя спирається на засадах Католицької Церкви, досягли скорше і на довший час сильну державну організацію, ніж нації і держави, в яких не було родинної дисципліни. Однак з часом, коли лібералізм і матеріалізм, а в парі з ними бажання матеріального добробуту і необмеженого вживання втіх домагалися обмеження народина, починає корчитися провідна верства нації — інтелігенція. Це було в дальшому причиною дегенерації і вимирання та загибелі націй і держав. Прикладами з історії і статистичними даними вказав дальше референт слушність своєї тези, що народи доходять до розквіту тільки тоді, коли родина і подружжя не є інституцією вживання і вигоди, але інституцією відповідальності перед божими законами.

Прелєгент спинився довше над теорією спадковості Григорія Менделя, яку потверджують процеси позитивної і негативної селекції при розквіттанні і вимиранні народів. Вислідивши ділчичні прикмети соматичного і психічного характеру, зясував також новітній медичний напрям — евгеніку і її підстави, що логічно спираються на студії про закони розвитку й упадку народів, а теж на законах спадковості Менделя. Евгеніка вважає можливим розрізати народів тільки тоді, коли інтелектуально найвище поставлені родини шляхом прав спадковості передаватимуть більший скількості нащадків свої зразкові прикмети, а в першу чергу прикмети морального і державно-творчого характеру.

Коли взяти під увагу українську націю, то назавгал не проявляються ще ознаки ділання упадкових законів. Однак в еліті нації, в інтелігенції, слідні вже прояви дегенерації. Тому рішучий зворот до засад католицької етики і пристосування її в цілості в родинному житті з лекуною виногою часу, тим більше, що нарід, і так вже ослаблений останнім ліхоліттям, справивши ще свою провідну верству, дуже легко може стати тільки значайною етнічною масою.

НА ОРГАНІЗАЦІЙНОМУ ФРОНТІ.

Зїзд УНДО в Лютовиськах, повіт Лісько.

Дня 8. м. м. відбувся в Лютовиськах при участі соймового посла п. Ілька Лисого з Львова річний зїзд УНДО, в якому взяло участь понад 70 делегатів з поодиноких громад лютовиської округи. Народами проводив о. Олексій Дацишин з Поляни. На денному порядку нарад була справа виборів до громадської, волосної та повітової самоуправи і перевибір Повітового Народного Комітету УНДО на округу Лютовиська. Посол І. Лисий обширно обговорив новий самоуправний закон та зясував, як треба підготуватися до успішного переведення виборів до громадських рад. По дискусії, в якій забирали голос поодинокі представники сіл, рішено візвати всі громади лютовиської округи, щоб приступили до організування місцевих виборчих комі-

тетів, які мали б за завдання взяти в руки підготовку та переведення громадських виборів. У склад нового Повітового Народного Комітету однодушно вибрано отсіх громадян Лютовиських, члени Комітету: о. Олексій Дацишин з Поляни, Микола Грицик з Лютовиських, Ілько Іванів з Лютовиських, Гнат Гонимович з Поляни, Іван Грицик з Протісного, Іван Гащак з Чаринського, Олександр Дзядик з Бережан, Михайло Гащак з села Хміль і Михайло Лисий з Кривок. Заступниками членів Повітового Народного Комітету вибрано: Степана Шимковського з Сидельника, о. Василя Тришківського з Сістуського, І Петра Мандзяка та Івана Турча.

Польський місячник про українську культуру.

Виходить у Львові, недавно, польський місячник „Сигналі“, присвячений суспільним, літературним і мистецьким справам. Видає його гурт молодих львівських авторів, мало ще відомих, так само як їх орган, ширшому загалові. Останнє число подвійне (4—5-те), що появилось нині на 16 сторінок з 41 ілюстраціями це перше взгалі цих розмірів польське видання за останніх 15 літ, що всестороннє освітлює різні ділянки нашої сучасної культури.

З огляду на те, що ця наша культура для поляків, які ждуть поруч із нами „звідомо земля“, редакція „Сигналі“ звернулася до різних українців, прохуючи статей на означену тему. Находимо тут статті на загальнокультурні та літературні теми, і спеціальні про поезію, про розвиток нашого театру і його теперішній стан, про малярство, графіку, різьбу, повість

і новелу, сучасний стан гуманістичної думки про сучасну музику, про українську мову. Більшість статей написані інформативно, але всі вони написані живо, не без індивідуального підходу.

Редакція „Сигналі“ у коротенькій статті заявляє, що це видання лише число не політичне, а чисто культурне і що не тільки їй, а авторам підсудувати якихнебудь політичних партійних мотивів. „За нами — пишуть „Сигналі“ — не стоять віяні партії ні організації, дістаємо ніяких підмог, — ми дуже самостійні, тільки завдяки зусиллям та захопленням окремих можемо здійснювати наші ідеали та домагання“.

У цьому числі находимо переклади поезії В. Стефаніка, М. Черемшини і Ж. Протісного та 17 поезій різних наших авторів. Видання багате і культурно.

Напрявні американської господарки.

ВАШИНГТОН, ПАТ. Президент Рузвельт вголосив по радіо промову, в якій зясував основи й мету нової економічної політики 34. Держав. Рузвельт візав промисловців обзирати дальші години праці, щоб отак дати працю якнайбільшій кількості населення й отак добути рівновагу, якої так потрібно. Мусимо зясувати собі, говорив Рузвельт, що в нашіх країні люди,

які мають річчо менш як 2000 дол. прибутку, ті творять 2/3 всього населення, це тодішні основна консумційна сила американської продукції. Якщо зростуть прибутки тієї великої частини американського народу, то і прожиття торговля теж покращають. Президент візав рішуче, що його політика прямує аніж до того, щоб привернути добробут.

НОВИНКИ

— Подвійне льосування премій для передплатників „Діла“. Вп. Передплатників, які впилали передплату „Діла“ за час до кінця червня ц. р., прохаємо слідити за своїм прізвищем у проголошеному списку на сторінках нашого часопису. На випадок непоміщення управненого до льосування або перекинування назвища прохаємо про це нас повідомити.

— Церковні брокати, борти, френдазі, наплечні хрести, панаму до вишвання фелонів і фан, дзвони, всі готові церковні річч, плащені, книги, світло, кадило, печатки для Парох. Урядів, хінсько-сріб. і альпакове столове накриття, ліжка, прапори і візники, поручає Дім тор.пром. „ДОСТАВА“ у Львові, Домініканська 11/Д. і Руська 20, в Перемишлі, Костюш-ка 5 і в Тернополі, Руська 14. 1106 12-?

— Понад 500 книжок зі знижкою 40—70% купите в Книгарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10 лише в місяці березні. Домагайтесь каталога. 1179 2-8

— Чергова покаранаволова (остання) Перфекція в школі Т. Витвицького (Нар. Дім) відбується в четвер 8. III. в год. 6.30 веч. 1198

— Новий список телефонів на 1934 рік ще не вийшов з друку. Покищо записи у своєму записнику число: 3—30 „Е-ко“, крамницю Електротехнічного Відділу Кооперативу Інженерських Робіт К. І. К., Львів, уз. Сикстуська 29; там дістанете дешеве жаріжж, лампи, батареї, акумулатори та радіо-апарати. 1205

— ОО. Парохів, наших Відборців, просимо замовляти вже тепер потрібне їм світло, бо перед самим Великимднем у нас дуже великий рух і тяжко нам в той час усіх задоволити. Фабрика свічок „КЕРОС“. 1207 1-2

— Підготовний курс до І. кл. нового типу при прив. коед. гімназії ім. ки. Володимира Великого в Рогатині. З днем 15. березня ц. р. організується при прив. коед. гімназії в Рогатині безплатний підготовний курс до І. кл. нового типу. Зголошуватися на курс можуть учні (сениці), які перед днем 20. серпня ц. р. скінчать 12 літ та не переступлять 16 літ життя. Приміщення найдуть учасники курсу в інтернаті Малої Духовної Семинарії в Рогатині за зниженою оплатою. Зголошення на курс прий-

має Управа гімназії в урядових годинах з дня 15. березня ц. р.

— Позір Г'родецьке! Народня Організація України м. Львова повідомляє, що в неділю дня 11. березня ц. р. о год. 4-ій ополудні в міській читальні „Просвіти“ при вул. Горлицькій ч. 121 відбудеться анкета в справі поміж „Рідній Школі“. Приявляти всіх членів Народної Організації обов'язково!

— Присуди. В Самборі відбувся процес проти гімн. абс. Романа Лаврова з Тустанович, в кому закидали командантуру ОУН в Тустановичах та якого прихопили в менті, коли в Дрогобича ніс до Тустанович 10 кг. „Сурми“ а в ший негальній літературі. Підсудний берівся, що пакет з літературою дістав від вомого типа у Дрогобичі і мав його передати в Тустановичах особі, що мала дожити до нього, але суд не повірив у це і присудив йому на 3 роки в'язниці. — Бережанський суд розглядав справу Ів. Гураля і 2 його товаришів з Бишок тогож пов., обвинувачених у прилежності до УВО і присудив: Ів. Гурала на 3 роки, Петра Галушку на 3 роки і Теод. Галуша на пів року в'язниці. Боронили д-р Зайон-ний і д-р Бемко.

— Львівська хроніка. На вул. Горлицькій Шах, що їхав тим возом, упав із возу та потрапив на підштанці. — У фабриці швей Тенієра та Салі товкся. — У фабриці швей італійської фабрики Габрієлії вибухнув італійський стрілок. Страйкують теж робітники фабрики „Літторія“. — У „Венецькому Готелі“ при вул. Рєрріа. — У „Венецькому Готелі“ (Тарас-тана застрілявся Порфір Надашкевич (Тарас-ського 26). Надашкевич був горожанським СРСР. і недавно перейшов на римокат. віросповідання. — На Левандівці при вул. Собор-ського ч. 6 намагався втроті сімьюю вистрілювати безробітний 24-літній шофер Степан Рокос-Зробив це після суперечки з батьком, ем. при-завником, який не хотів йому давати грошей.

— Син жидамаря — злодієм. В Гуманові Кауш вломився мнн. пиякня до церкви жидів-злодій і забрав зі скарбони 30 дол. Кілька пізніше люди в селі заважали, що син жидів-жидів жидів, 20-літній Степан Шимків, який має гроші й хоче купити зброю, що досі бідував. Повідомлена про це поліція, штувала Шимкова і він приймає, що той

ДРУКАРНЯ „ДІЛО“

Львів, Ринок 10. Тел. 29-26.

Виконує швидко і солідно всілякого роду друкарські роботи

по найдешевших цінах!

Мати. "БЕЛ"

Галактіон Чіпка.

...Варшаві розглядав друге справу Ген...
...а, аною присутній був означений су...

— Юсупов виграв процес. В Лондоні скінчився кілька днів тому процес, про який ми вже писали і в якому позовником був кня. Юсупов та його дружина кня Ірина Олександрівна, а підсудним фільмове виробництво Метро-Голдвін-Мейер, що фільмом „Распутін“ обравало позовників-князів. Розпроба була сенсацийна і скінчилась програмою виробництва: суд виказав йому ще тільки виплатити кня Ірині 25,000 ф. відшкодування та звернути 35,000 ф. коштів судового процесу, але в винищав з Англії фільму

Нова міська рада в Коломиї з'явилася 19. лютого перше, "дипломатичне" засідання. Великі маси громадян всіх націй міста переповнили багаторічний магістратський сальт засідань. Всі цікаві були довідатися про склад нового магістрату: президенти міста, його заступника і ланцівнів. Якби було адміністративне і роз'яснювальне присутніх, коли почули, що на першій порядку є справа укомплектування магістрату, але — як найважливіша! — усталилися електори та емеритур за президента і його заступника. Натомість ухвалено, що ланцівнів свої функції будуть виконувати донороло (безплатно). Комітет Народної Організації України міста Коломиї домагався місця одного ланцівника українця, якого Комітет андеграунду покла своїм рішенням. Як кружляють у місті публікації, одиноким, байдужим для влади кандидатами на президента і Коломиї в територіальній урядовій комісії, посол Б. Б. в С. Коломиї. При розгляді бюджету міста наші рази дивилися на чомусь декларцію.

З друкарні Виш. Спілки „Піло“, Львів, Рад.